

ת"פ (חדרה) 34008-09-23 - מדינת ישראל תביעות חוף - שלוחת חדרה ב' לאוניד פודוליאן

ת"פ (חדרה) 34008-09-23 - מדינת ישראל תביעות חוף - שלוחת חדרה ב' לאוניד פודוליאנסלום חדרה
ת"פ (חדרה) 34008-09-23

מדינת ישראל תביעות חוף - שלוחת חדרה
במציאות עו"ד לינוי ברזני

נ ג ד

לאוניד פודוליאן
במציאות ב"כ עו"ד ארץ רופא
בית משפט השלום בחדרה
[11.12.2024]

כבוד השופט ערן זלר
פסק דין (לא הרשעה)
ר��ע

1. הנאשם, ولיד 1972, הודה בכתב האישום שהוגש נגדו ונקבע כי הוא ביצע עבירה של החזקת אגרופן וסcoin לפי סעיף 186(א)(חוק העונשין, התשל"ז - 1977).

2. על-פי המתוואר בעובדות כתב האישום, ביום 2.7.23 בסמוך לשעה 10:30, בכניסה לשכת התעסוקה בחדרה, החזיק הנאשם סcoin בעלת להב מתקבע באורך 10 ס"מ ואגרופן.

3. לא הייתה הסכמה בין הצדדים לעניין ההרשעה או העונש, אך הוסכם כי הנאשם ישלח לשירות המבחן, אשר יבחן בין היתר גם את השאלה האם יש מקום להימנע מהרשעתו.

תקיר שירות המבחן
4. כעולה מהסתקר, הנאשם נולד באוקראינה, גrown, אב לשלושה ילדים בגדירים ועובד היום בחברת 'אלביט מערכות', הוא סיים את חוק לימודיו באוקראינה, בהמשך למד כ- 4 שנים באוניברסיטה מוסקבה לתואר ראשון בהנדסה צבאית.

עם סיום התואר התגיניס לצבא אוקראינה ושירת בו כשלוש שנים כקצין מהנדס. את אשתו הריאונה הכיר כשלמד באוניברסיטה; הם הת桓תנו, הולידו ילד אך התגרשו לאחר שנה; בהמשך הת桓ן בשנית והתגרש לאחר כעשרים שנה (2018), וממושואין אלה יש לו שני ילדים בגדירים בשל קשיי קליטה. בשנת 2015 חזר בגפו לישראל, זאת לדבריו ממניעים ציוניים ומתוך מחשבה כי לאחר שיתאפשרו לשפחתו תבוא אחריו. מאז שבו לארץ עבד במפעלים שונים כחרט ושמר על רצף תעסוקתי. מזה למעלה מחצי שנה עובד במקצועו בחברת אלביט מערכות, ביוקנום.

zion ci הנאשם לוקח אחריות על ביצוע העבירה ומכיר בתוצאות מעשו. הוא מבין את הסיכון הפטנצייאלי שבعبارة והביע צער וחרטה.

את האגרופן קיבל לדבורי מחבריו בעבודה, שכח אותו בתיקו ולא היה מודע לאיסור שבchezkתו. באשר לסיכון אמר כי החזקה בקביעות לצורך המפתחות שלו, הסטייע בה לפתיחת חבילות ומעטפות וסביר כי היא מותרת בהחזקה.

הנאשם מסר כי חברת אלביט מרכזת נמצאת בקשרי עבודה עם משרד ממשלה והתעשייה הצבאית, וכי עליו לעבור סיוג בטחוני אותו לא יכול להשלים אם וורשע. אך הוא לא הציג מסמכים המלמדים על כך שהוא שחשש לספר על ההליך למנהליו מחשש כי יפוטר.

באשר לסיכון להישנות העבירהמנה שירות המבחן מצד אחד את חוסר הייציבות של הנאשם במישורי חייו השונים, ומנגד עמד על קבלת האחריות, הבעת הצער והחרטה והיעדר עבר פלילי. שירות המבחן המליץ לסיים את ההליך ללא הרשות הנאשם בדיון, זאת על מנת שלא לפגוע באפשריות תעסוקתו וכדי לא למנוע את קידומו האישית והמקצועית, והמליץ כי הנאשם יבצע של"צ בהיקף של 180 שעות.

טיעוני המאשימה לעונש

5. ב"כ המאשימה טענה כי הנאשם פגע בערכיהם המוגנים של הגנה של שלום הציבור. היא הפניה לפסיקה שעסכה בעבירות של החזקתה סיכון, טענה כי בתי המשפט הדגישו את הצורך להילחם מלחמת חרומה בתופעת הסכנות, והטיעינה עוד כי לא אחת קבעו בתי המשפט כי המטרה היחידה של אגרופן היא התקפה. לטענתה, ובהתחשב בכך שהנאשם החזיק סיכון גם אגרופן, מתחם העונש ההולם לעבירה נוע בין מאסר קצר שניין לרצות בעבודות שירות ועד ל- 12 חודשים מאסר בפועל, והוא הפניה בעניין לפסיקה. היא הדגישה כי המקרים שנדונו בפסקה אליה הפניה עוסקו כולם בהחזקת סיכון או בהחזקת אגרופן, ולא בהחזקתם יחד.

באשר לניטבות שאינן קשורות לביצוע העבירה צינה את גילו של הנאשם, היעדר עבר פלילי וכן את הוידיתו בהזדמנות הראשונה שחשכה את ניהול המשפט, כמו גם את הכרתו בתוצאות מעשו והצער והחרטה אותם הביע.

lgישת המאשימה, לא ניתן להימנע מהרשעת הנאשם, שכן בתי המשפט עמדו על חומרת העבירה אשר משקפת רעה חוליה - תחת תרבות הסיכון, אשר יש להילחם בה ללא פשרות ובדרך של ענישה קשה.

המאשימה טענה כי הנאשם לא הוכיח נזק קונקרטי לפגיעה בתעסוקתו ולא הניתן תשתיות ממשית שתצדיק בהקשר זה את אי הרשותו, שכן לא ברור אם הרשעה תביא לפיטורי, והסבירה כי שיקול הדעת אין לנוהג בו אם יירוש מסור לחברה בה הוא עובד. עוד הוסיףה, כי בעבירות החזקתה סיכון הכלל הוא שאין מקום שלא להרשי, ואף אם קיימת המלצה של שירות המבחן הרי היא רק בוגדר שיקול אחד שיש לשקל; היא צינה בהקשר זה כי הנאשם לא עבר הלין טיפולי והמליצה שלא להרשו באה רק על יסוד קר שהודה והביע חרטה.

noch כל הדברים ביקשה להרשי את הנאשם ולהשיט עליו עונש ברף הנמוך של המתחם, זאת לצד הטלת מאסר על תנאי, קנס והתחייבות.

טיעוני ההגנה

ב"כ הנאשם

6. הסגנון הדגיש כי הנאשם אדם נורטטיבי לחלוון כבן 52 אשר מעולם לא הייתה לו כל מעורבות בפלילים ואשר הודה בכתב האישום ולקח אחריות. הוא ציין כי הנאשם הגיעו להשתוקה עם אשתו, וכשנשאל אם יש לו משחה שיכל להיראות כנשך השיב בחוב ונתן את תיקו בו הי הסיכון והאגרוף. הוא הפנה לכך שמדובר בסיכון מתקפלת שאורך הלבה שלה הוא סנטימטרים בודדים. בהסתמכת ב"כ המאשימה הגיע את זכ"ד השוטר שהגיע למקום (נ/1) וצילום מתיק החקורה של הסיכון והאגרוף (נ/3). הסגנון הטיעים כי מדינת המשפט המוצאת של הנאשם היא אוקראינה, שם החוק והמנטליות הם אחרים, ומסקן הנאשם לא היה מודע לריגשות של החזקת הסיכון והאגרוף.

הוא הציג את תעוזת העובד של הנאשם באלביט מערכות - תע"ש, וכן את תלוש השכר שלו (נ/2) המלמד כי הוא החל לעבוד באלביט ביום 2.2.201. לדבריו, קבלתו של הנאשם לעובדה זו רק לפני מספר חודשים היווה סיום בטחוני קפדי. הוא הטיעים כי ל��וחות גדולים של החברה הם צה"ל ומשרד הבטחון, וכן עובדי אלביט נדרשים לעבור סיוג ביטחוני מעת לעת. לטענותו, ברור כי אדם שהורשע בפלילים יתנסה לעבר סיוג נוסף, ומכאן גם לא יוכל להמשיך ולעבוד במקום כה רגינש, והציג בהקשר זה את העובדה שה הנאשם עובד חדש בחברה. הוא ציין כי הנאשם היה קושי מובנה וברור לפניו למנהל ולבקש מהם מכתב המלמד כי הרשעה פגעה בעיסוקו, מה גם כי גופים מסווגים זה מתקשים להוציא מכתבים כליליים בעניין. הוא הוסיף כי בשל קשיי השפה של הנאשם וגלו, הוא יתנסה מאוד למצוא עבודה אחרת היה ולא יוכל להמשיך באלביט.

עוד הדגיש את נטיית האחריות של הנאשם, וטען כי הרשעה פגעה בתפישתו את עצמו כאדם שומר חוק וכי שבעבדותו תורם לבטחון המדינה. הוא הוסיף כי הנאשם כבר אין צעיר, התאמץ כל חייו להתקדם ולהתפתח, לשמר חוק ולהיות חיים הוגנים, ולבסוף הצליח להתקבל למקומות העבודה - שלאלו כה ש愧 ובו הוא מוצא סיפוק מקצועני ואיישי ומתגאה בתרומתו למולדת, כך שאין מקום להרeros את שבנה ואין לקחת ממנו את הדברים במחוי הרשעה. הוא הדגיש כי לא בכדי המליץ שירות המבחן שלא להרשו, טען כי של"צ יהווה חלופה חינוכית ואף אפשר לו לתרום לאוכלוסייה נזקקת, והוסיף כי הנאשם נכoon לבצע של"צ בהיקף נרחב יותר مما שהמליץ שירות המבחן.

אשר הנאשם

7. צווגתו של הנאשם הגיעו אליו לדין, ובבקשתה אפשרתי לומר דבריהם. היא סירה כי היא מכירה את הנאשם משנת 2015, וכי היא עובדת בחברה אשר מבצעת ביקורת איקות לモוצרי שהנאשם מייצר. היא תיארה את הנאשם כדעת ISR ושומר חוק, הוסיף כי הוא תומך כלכלית בבני משפחתו הנוכחי והקודמת, ציינה כי עבודתו מאד חשובה לו והביעה חשש כי יפוטר.

ה הנאשם

8. הנאשם בדבריו האחרון אמר כי הוא מבין שעשה טעות ו עבר עבירה וכי הוא מצטרע על הדברים. הוא סיפר על עובdotו בחברת אלביט ביוקנעם, כמומחה בתחום מסוים של עבודה, וכי הוא עובד שעות רבות ולפעמיםليلות שלמים. ציין כי עיסוקו הוא ביצירת מוצרים בטכנולוגיות שונות, וכי העבודה חשובה לו מאוד, גם בגלל עצמו ובגלל משפחתו, וגם משום שלעבודה שהוא עושה יש חשיבות מבחינת הציבור והמדינה. הוא הביע חשש רב כי אם יורשע, יהיה קל להיפטר ממנו ולהביאו מישוה אחר במקומו. נוכחתי בדיון כי הנאשם מתקשה בעברית, והוא קיבל סיוע בהעברת תוכן הדברים שביקש לומר.

דיון והכרעה

9. לאחר שבחנתי את הדברים לעומקם, הגיעו למסקנה כי היה זה נכון וצדוק להורות על סיום ההליך בא-הרשעת הנאשם.

10. הכלל הוא כי הימנעות מהרשעה תהיה במקרים חריגים, בהם עשוי להיווצר פער ממשי ולא נסבל בין הפגיעה שתיגרם לנאשם בשל הרשעה בפלילים, בין התועלת שתצמיח לאינטראס הציבורי כתוצאה מן הרשעה. דברי כב' השופט פרוקצ'יה בע"פ 9893/06 לאופר נ' מדינת ישראל [גבו] (31.12.07):

"... במורכבות החיים האנושיים על התפקידיהם, בהשתקפותם בהליך הפלילי, עשויים להיווצר מצבים קיצוניים אשר אינם מתאימים להחלת העקרון העונשי הר痴ב, המחייב הרשעה פלילתית ... במצבים חריגים מיוחדים יוצאי דופן, כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עצמת פגיעה של הרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של הרשעה לאינטראס הציבורי-חברתי הכללי, נתון בידי בית המשפט הכח להחליט כי, חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדיון".

וכן:

"מ考点 שבנסיבות מיוחדות וחיריגות עלול להיווצר יחס בלתי סביר באורך קיצוני בין חשיבות הרשעה לאינטראס הציבורי הכללי, לבין עצמת הפגיעה בנאשם הצפיה מהרשעה, עשוייה לקום הצדקה לעשות שימוש בסמכות השיפוטית של אי הרשעה. לצורך כך, יש להתחשב, מן הצד האחד, בנסיבות העבירה שנערכה מבחינת השלכתה על הנורמות החברתיות, והמסר הציבורי המתחייב מהן; יש להתחשב בזיהותו של עובר העבירה ובמעמדו בצויר, ולבחון באיזו מידת זיהותו משפיעה על עצמת הפגיעה שנגרמה מהעבירה על המערכת הציבורית; יש לשקל במעט רחוב גם את השפעת אי הרשעה על ההליך הפלילי בכללותו, ואת המסר החברתי שאי הרשעה עלול לאוצר בחובו בנסיבות העניין הספציפי".

11. בע"פ 96/2083 תמר כתב נ' מדינת ישראל, [גבו] (21.8.97) נקבע בין היתר כי: "הימנעות מהרשעה אפשרית ... בהצטבר שני גורמים: ראשית, על הרשעה לפגוע פגעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרא המסתים על הרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים..."

המשנה לנשיא דאז - כב' השופט לוי עמד בפסק הדיון, על כמה גורמים המהווים חלק משיקולי שיקום, אשר מקובל להבאים בחשבון בעת שנקלה שאלת אי הרשעה בדיון:

- א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה; ב) חומרת העבירה ונסיבות ביצועה; ג) מעמד ותפקיד הנאשם והקשר בין העבירה לאלה; ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים; ה) הסבירות שהנائم יעבור עבירות נוספות; ו) האם ביצוע העבירה משקר דפוס של התנהגות כרונית או שמדובר בהתנהגות מקרית; ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם הוא נוטל אחריות ומתחרט עליה; ח) משמעות הרשותה על דימויו העצמי; ט) השפעת הרשותה על תחומי פעילותו.
12. לטעמי, התנאים המאפשרים אי הרשותה מתקיים בעיקרם במקורה של הנאשם. אולם.
13. מדובר בהסתבות ראשונה ויחידה של הנאשם, עברו נקי ואון לו תיקים נוספים. הנאשם לוקח אחריות מלאה, מתחרט על ביצוע העבירה וمبין את הפסול שבהתנהגותו.
14. הנאשם החזק אמן ברשותו גם סכין וגם אגרוף, אלא שצילום הסcin בצדד לסרgal (נ/3) מלמד כי מדובר בסכין נפתחת, קטנה מאוד, שאורכה כלו הוא כ- 10 ס"מ, כאשר אורך הלולב עצמו כ- 4- 5 ס"מ בלבד. מנוסח כתוב האישום מעט לא ברור אם אוריך הלולב הוא 10 ס"מ או שמדובר באורכה של הסcin כולה. טוב אפוא ש- נ/3 - נ/1 (מציר השוטר) הוגשו לעוני, שכן הם מლמים כי מדובר בסכין קטנה שאף הוחזקה לצורך מפתחות. משכך, פוטנציאלית ההזקק הטמון בה הוא קטן משל סכינים עם להב באורך ממשי. הנאשם גם לא עשה כל שימוש מאיים בסcin או באגרוף, ונסיבות ביצוע העבירה על ידו אינם על הצד המחייב, ואין מעידות על עבריותן או מעורבות בפלילים, למעט עצם החזקת הסcin והאגروف שלא בדיון.
15. הנאשם אינו יליד הארץ. רוב חייו עברו עליו בחו"ל באוקראינה. בעבר חיו כ- 4 שנים בישראל, אך שב לארץ מולדתו, ולפניהם כ- 9 שנים חזר ארצאה. מאז שבו עשה מאמצים ממשיים להשתלב בארץ שהוא למשה זרה לו, שמר על רציפות תעסוקתית, ובפרט האخرן אף הצליח להתקבל לאלביט מערכות. אין להקל ראש בדברים כלל וכלל. התפתחות האנשים, ודורשים רצון, נחישות והתמדה. דומני כי כאשר מדובר באדם לא צער שנמצא בישראל תקופה לא ארוכה ושילתו בעברית מוגבלת, הרי שהקשה שנקבעו בפניהם במהלך הדרכם ובוואדי עדין קיימים, רבים אף יותר.
16. כפי שעולה מהتسקרור וכפי שב哈哈ל התרשםתי אף אני, הנאשם גאה במקומות עבודתו, רואה חשיבות רבה בהתפתחותו המקצועית והאישית, וראה את עצמו כמו שמייע בעבודתו לבטחון הציבור והמדינה. שוכנעתי כי להרשותו הנאשם בדיון יהיה השפעה שלילית על דימויו העצמי ועל תפישתו את עצמו כאדם נורמטיבי שתורם לחברה ביצור בטחוני המסייע לשמר על בטחון המדינה.

17. הנאשם לא הצבע אמןם באופן חד ערכי כי הרשותו תביא בהכרח לפגעה קונקרטית בעבודתו. עם זאת, מבחן המזק הקונקרטי רוכך קמעא בשנים האחרונות, כך שבמקרים מסוימים, ניתן שלא להרשות כדי לאפשר לנ羞 להתפתח בדרך שתבטיח את שיקומו המוצלח; החלטה שלא להרשות תעשה על בסיס בחינת מכלול העובדות והשיקולים - שבהם יש להעניק משקל מכריע לכך שהימנעות מהרשעה תבטיח פתיחת דלת של שיקום, זאת אף אם לא הוציא נזק קונקרטי מסוים.

כך למשל: בע"פ 3554/16 יעקובוביץ נ' מדינת ישראל [גבו] (11.6.17) עמדה על הפרק שאלת אי הרשותו של מערער שהורשע בעבירות הפרת אמונים, התחזות ופגיעה בפרטיות; הוא סיים את לימודיו, ותכנן לעבוד כקצין בטיחות; שירות המבחן עמד "על חששו של המערער מפני השלת מוערכותו בפרשא על התפתחות המ Każעווית בתחום הנדסאות הרכב שאותו הוא לומד". התביעה טענה כי לרשות המוסמכת למקרה אליו הוא שואף, מסור שיקול דעת אם לאפשר לו לעבוד בו, ומכאן כי אין וודאות כי עתידו יפגע. כב' השופט ד' ברק ארץ היא התייחסה בפסק דין להטייען זה, ופסקה:

"הפנייתה של המדינה לשיקול דעתה של הרשות המוסמכת... היא נכונה במישור הפורמלי, אך אינה מקנה וודאות מספקת באשר לכך שלא יכול המאמץ השיקומי שעשה המערער" ובהמשך:

"... יש מקום שבהם סיכוי השיקום אמורים להכריע את הcpf. תוצאה של הרשותה במקרה זה היא תוצאה שחשרנותיה שלעולם על הערך הטעון בה"

כב' השופט א' שהם, שפסק הדין היה על דעתו, הוסיף:
"... יש ליתן משקל רב להתרשותו של שירות המבחן, לפיו "העבירות הין חריגות לאיפוי אישיותו". ובהמשך:
"...הרשותת מבחן הקונקרטי שעלול להיגרם למערער, אם תיוותר הרשות על כנה"".

הדברים הללו יפים לטעמי והולמים גם לעניינו של הנאשם.

בע"פ 8215/16 יצחק נ' מדינת ישראל [גבו] (29.3.17) העלה המערער חשש כי בשל הרשותה בעבירה של סיווע לאחר מעשה (הסיע אדם שדקר למוות אדם אחר) הוא לא יוכל למצאו בעtid מקומות תעסוקה; שירות המבחן המליץ לשיקול בחיבור את ביטול הרשותו וסביר כי קיים חשש מוחשי כי הוא יתקשה למצוא בעtid מקום עבודה. בית המשפט פסק כי יש לסייע את ההליך ללא הרשותה וציין:

"אשר לשיקולי השיקום, נראה כי אכן עשוי להיות השפעה שלילית להרשותו של המערער על עתידו המ Każעווית ועל סיכוייו להיקלט בעבודה, לפחות במגזר הציבורי. נזכיר, כי מדובר בצעיר נורמטיבי, ללא הרשותות קודמות ... ואשר החל בלימודים אקדמיים ... לכך יש להווסף את המליצה החד משמעית של שירות המבחן, שגם לה יש משקל, במסגרת כלל השיקולים הרלבנטיים בנושא זה"

בע"פ 5446/15 חnimov נ' מדינת ישראל [גבו] (3.3.16) סבר בית המשפט המחויז כי אין בהרשותו של הנאשם לשלצמה לפגוע בהכרח בעסקתו; עוד עמד על קרן, כי קבלת היתר שהנאשם ביקש לקבל באותה עת, נתונה לשיקול דעת הרשות הרלוונטיות וכן אין הכרח כי הרשותו תעמוד לו לרועץ. על-כן, ההליך בבית המשפט המחויז הסתיים בהרשותה. במסגרת הערעור שהוגש המליך שירות המבחן לבטל את הרשותה, והציג את העובדה כי העבירה הייתה חריגה למהלך חייו של המערער, את חרטתו הכנע ואת השקעתו בהתקומות תעסוקתית ובנית עתיד מקצועית. בית המשפט העליון קיבל את הערעור, ביטל את הרשותה, וקבע בין היתר:

"... הרשותו של המערער משפיעה ישירות על עיסוקו המקצועי, ועלולה להוביל לכך שהוא לא יקבל היתר ... על אף שהשיקיע זמן ומאזים לימודי הסמכה..."

18. במקרים עליהם עמדתי, ושנים אחרים, לא הוצאה פונקציה המלמדת על פגעה תעסוקתית ברורה קונקרטית ושירה שתיגרם בשל הרשותה; בכל המקרים מדובר על חשש שמא היא תפגע באפשרות תעסוקתית או על אפשרות להשפעה שלילית של הרשותה על הסיכוי להיקלט בעובדה, וכיוצא בהלה; ובכולם נמצא כי בשקלול כלל היבטים הרלוונטיים, שהם דומים בהיבט העקרוני לאלה של הנאשם, ראוי שלא תהיה הרשותה.

19. אני סבור, וכך גם עולה מפסיקות בית המשפט, כי התחנינים הרלוונטיים לשאלת איזה הרשותה צריכה להיבחן על רקע מכלול השיקולים שבפני בית המשפט, לרבות הרשותה שתמיה להרשותה על אופק חייו של הנאשם - ולאו דווקא על מקום עבודה מסוים; וכי, כפי שນפק בעפ"ג (ב"ש) 66903-07-20abo מדיעם נ' מדינת ישראל [నבו] (30.12.20):

"... בין התחנינים הללו מתקיימת מעין "מקבילות כוחות", במובן זה שככל שמעשה העבירה חמור יותר, נדרש הנאשם להוכיח פגעה קונקרטית ולא יהיה די בתרחיש תאורי או אף בהוכחת מידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי. מנגד, ככל שמעשה העבירה קל יותר, אפשר כי בית המשפט יטה להסתפק בהוכחת פגעה כללית יותר..."
20. לשיטתי, הרשותה טומנת בחובה פוטנציאלי פגעה בנוגע לעתידו התעסוקתי של הנאשם. מآلוי מובן כי כל חברה עסקית רצינית, בוודאי חברה בטחונית, שיעיר עיסוקה הוא ביצור מערכות לחימה מתקדמות - וسوفעתה בממשקים עם משרד הבטחון, צה"ל וגורמים שונים בחו"ל, תעדיף שעובדיה יהיה ללא הרשותות בפליליים. במקומות העבודה מסווג זה כתם הרשותה עשוי ליצור פוטנציאלי לקשה, למשל בהקשר של סיוג בטחוני, אישורי כניסה למתקנים מסוימים, התמודדות על תפקידים וקידום; שלא לדבר על כך אם הנאשם ינסה להתקדם בדרך של מעבר למקום העבודה אחר בתחום מומחיות. גם אם ניתן יהיה להתגבר על אותן קשיים, הרי החשש מפגיעה, יגביר את המתה אצל הנאשם לקרהת כל צמות או אי-רווח בהם להרשותה יהיה פוטנציאלי השפה. המתה שה הנאשם נמצא בו כוים, והוא לא מועט, באשר לשאלת אם יורשו בדיון, יהיה מנת חלקו בכל פעם שהרשותה בפליליים תהיה טעונה דיווח ויהיה צריך להביאה בחשבון. מדובר בכך ארוך טווח במישור האישי ובמישור המקצועי, ולטעמי יפגע בו באופן בלתי מידתי ושאים מוצדק בנסיבות.

21. צוותה בהחלטה המאשימה כי בעבירה של החזקת סכין ואגרוף טבועה חומרה ממשית, וכי יש להילחם בתופעה ללא אפשרות, שכן מדובר בעבירה "פוחתת שער" לעבירות אלימות קשות בבחינת "שסcin" קוראת לשולף ולדוקר שם שפירצה קוראת לגנב" (רע"פ 242/07 אולימבוב נ' מדינת ישראל [נבו] (11.1.07) והענישה צריכה לבטא את הפטנציאלי המשוכן בדבר; כך גם נקבע בפסקה לאורך השנים ובכל הערכאות (למשל: רע"פ 322/15 חן ג'אנח נ' מדינת ישראל [נבו] (22.1.15); רע"פ אולימבוב; ע"פ (-מ) 39461-10-13 וזה גרשקוביץ נ' מדינת ישראל [נבו] (17.2.14)). אכן, נוכח מדיניות הענישה המחייבת, המגמה בעבירות של החזקת סכין היא להרשעה. עם זאת, יש לשקל כל מקרה לגופו, אין לשולב באופן גורף כל אפשרותiae לאי הרשעה, ובמקרים בהם מתקיימות נסיבות יוצאות דופן יכולה הcpf לטעות להימנע מהרשעה (עפ"ג (חי) 44030-02-22 מדינת ישראל נ' בכרי [נבו] (22.7.22)).
22. כך, בפסקהណנו מקרים לא מעטים של עבירות החזקת סcin או אגרוף, לעתים תוך ביצוע עבירות נוספות, אשר הסתיימו באין הרשעה. למשל: רע"פ 3446/10 עבד אלחלים נ' מדינת ישראל [נבו] (6.4.11); עפ"ג (ב"ש) 47939-06-23 אל קיעאן נ' מדינת ישראל [לא פורסם] (27.9.23); ת"פ (ב"ש) 25800-07-23 מדינת ישראל נ' אבו עראר [נבו] (14.11.24); ת"פ (ב"ש) 24811-12-22 מדינת ישראל נ' אטרש [נבו] (24.6.24); ת"פ (-מ) 58967-09-18 מדינת ישראל נ' גיטלמן [נבו] (14.6.21); ת"פ (טב') 61662-11-15 מדינת ישראל נ' לוי [נבו] (14.7.16); ת"פ (ת"א) 34236-07-10 מדינת ישראל נ' רטה [נבו] (17.2.11).
23. התרשמתה לטובה מרצינותו של הנאשם ומכך כי חרף שגדל וגבר בארץ זהה ובתרבות אחרת, הוא הפנים את חומרת מעשהו ולקח אחריות מלאה. אף עובדה היא בעלת חשיבות שיש להבאה בחשבון. משמעות המונח "שייקום" בהקשר של אי הרשעה הוא רחב; לטעמי הדבר לא מתמצה אך בנסיבות אורח חיים עבריני ומעבר לתלמי של התנהגות נורמטיבית, אלא כולל בחובו בהקשר העניין שבפני, גם את האפשרות שיש לחתת לאדם להמשיך לצaud ולהתפתח בנתיב הנורטטיבי שהצליח לסלול לעצמו בעמל רב, חרף כל הקשיים הנובעים מנסיבות עלי-פני עקרון.
24. בהינתן מכלול הנסיבות עליון עמדתי, מצאתי כי הדברים מתגבשים כדי נסיבות מיוחדות ויצאות דופן, המאפשרות לקבל את המלצה שירות המבחן ולהעדיין את השיקול השיקומי ואת האינטראס הפרטני של הנאשם על-פני הלהימה והאינטראס הציבורי שבהרשעתו. סברתי אפוא כי נכון וצדוק יהיה כי התקיק יסתומים ללא הרשעה.
25. ביצוע שירות לתועלת הציבור ודגיש לנאים את הפסול שבהתנהגותו ואת חומרת העבירה שביצע. עם זאת, על רקע החלטתי שלא להרשיינו מצאתי כי האיזון הרاءו בנסיבות יהיה להעמיד את שעوت השיל"צ על היקף גבוהה מזה המליך שירות המבחן.
26. נוכח כל האמור אני קובע כך:
- א. ההליך מסתיים באין-הרשעה.
- ב. הנאשם יחתום על התcheinבות בסך 3,000 ₪ לשך שנה להימנע מלעבור את העבירה בה נקבעה אשmeta.
- ג. ניתן בזה צו של"צ בהיקף של 250 שעות.
- 14.1.25. שירות המבחן יכין תכנית של"צ עבור הנאשם ויגיש אותה לאישור בית המשפט עד ליום הדוד והובחר לנאים כי אם לא יבצע את השיל"צ כנדרש, עניינו יוחזר לבית המשפט, אשר יוכל להרשיינו בדיון ולגゾר עליו עונש מתאים.
27. ניתן בזה צו להשמדת הסcin והאגروف.
- זכות ערעור לבית המשפט המ徇ווי בחיפה בתוך 45 ימים מהיום. ניתנה היום, י' כסלו תשפ"ה, 11 דצמבר 2024, במעמד הצדדים. ניתנה היום, י' כסלו תשפ"ה, 11 דצמבר 2024, בהעדר הצדדים.